

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

HIJOS DEL SOL

Khorshid

Iran, 2020

Direcció i guió: Majid Majidi

Intèrprets: Shamila Shirzad, Ali Nassirian,

Mohammad Javad Ezzati, Tannaz

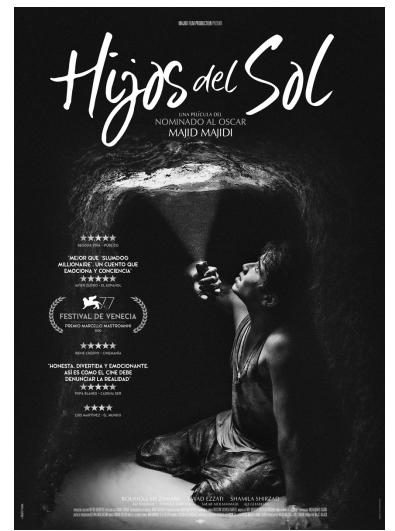
Tabatabayi

Durada: 99 min

Gènere: Drama

Idioma: Farsi

Data d'estrena: 14/05/2021

A la recerca del tresor perdut

L'any 1997 va ser el moment de la culminació definitiva de la irrupció del cinema iranià en el panorama internacional. Mentre el gran mestre Abbas Kiarostami guanyava la seva històrica Palma d'Or per *El gust de les cireres*, un altre nom destacat de la generació de directors iranians que irrompien amb força als grans festivals de classe A, Majid Majidi, aconseguia la nominació a l'Oscar amb *Els nens del cel*. Aquell retrat colpidor i universal de la infància es manté com la gran obra d'un realitzador que després va dirigir altres films molt brillants com *Baran* o *El color del paradís*, però del que ara feia més d'una dècada del que no teníem notícies.

Hijos del sol és el retorn de Majidi al món de la infància, una constant de la seva trajectòria des d'aquella memorable pel·lícula de fa 25 anys que el va consagrar mundialment. Tot i que el plantejament i la perspectiva històrica dels dos films pertany a èpoques i paràmetres molt diferents, resulta simptomàtic comparar quin és l'acostament que fa Majidi al món dels nens, que són els protagonistes absoluts de les dues històries. Hi ha un element fonamental que enllaça les dues pel·lícules: la presència d'un potent mcguffin -aquell element argumental que tant feia servir Hitchcock i que és l'autèntic motor de la trama-, que a *Els nens del cel* són les sabates perdudes de la nena protagonista i aquí és el tresor que volen trobar els nens. En essència per Majidi el més important no serà si els nens acaben trobant o no el tresor que busquen, perquè allò que l'interessa és el camí, el trajecte, la radiografia humana que aquest procés ens acaba mostrant i no pas la resolució final. Veure *Hijos del sol* només com una pel·lícula d'intriga o condicionar-la completament al desenllaç del mcguffin pot portar a una certa decepció, quan realment la intencionalitat de l'autor va molt més enllà d'això.

En la seva nova pel·lícula, Majidi traça una precisa fotografia de la mutació de la societat iraniana, amb un país que continua condicionat pels paràmetres bàsics que emanen de la revolució islàmica de fa 40 anys, però amb unes constants vitals, especialment per les capes més joves de la societat, que comencen a moure's en

base a altres valors i ambicions. L'escenari central del film, aquesta "Escola del sol" promoguda de forma altruista per una sèrie de professors vocacionals que acullen nens de famílies desestructurades, refugiats dels conflictes siríà i afganès, nens orfes, etc, simbolitza l'extraordinària diversitat de la societat iraniana però també la incapacitat de les estructures governamentals de donar resposta als que queden fora del sistema.

Finalment, a *Hijos del sol* acaben apareixent tots aquells elements distorsionadors que també es donen a les societats occidentals: les màfies, els interessos econòmics, la precarietat, la marginació social dels més dèbils, l'ambició desmesurada, la manca d'escrúpols. Tota la pel·lícula està tenyida d'una permanent barreja d'optimisme i pessimisme. I és aquesta cerca utòpica, obsessiva, del tresor, el que millor simbolitza la necessitat de tenir un horitzó, de dotar-se d'una perspectiva vital enmig d'un panorama desolador. Majidi sap trobar els petits moments de felicitat, les espurnes de vida dels nens en un entorn educatiu i de lleure, tot i que el missatge final global tendeix al pessimisme.

Si bé a Majidi se li pot retreure un cert estancament en la seva manera de filmar, també és cert que *Hijos del sol* és una pel·lícula que es pot llegir d'una forma perfectament atemporal. Gairebé la podríem veure com una pel·lícula neorrealista filmada en ple segle XXI. Enganxats al mcguffin del tresor, és un film que ens va capturant l'atenció progressivament i que acaba generant una profunda empatització amb el que ens està explicant. I ens demostra que, després de *Yalda*, estrenada a la nostra pantalla fa un parell de setmanes, i abans de *There is no evil*, la pel·lícula de Mohammad Rasoulof que estrenarem a finals de juny, el cinema iranià està de tornada -si és que mai havia marxat- amb una varietat d'històries i plantejaments que en demostren la seva bona salut.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona